

VOOR ALTIJD REGEN

Ander werk van Meke Levenga bij Clavis

Identiteit

Wanneer bloemen verwelken

VOOR ALTIJD REGEN

Meke Levenga

Meke Levenga

Voor altijd regen

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Laura Dijkstra

Trefw.: zelfstandigheid, angststoornis, vriendschap, muziek

NUR 285

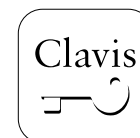
ISBN 978 90 448 5275 2

D/2024/4124/059

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.mekelevenga.nl

DEEL 1

Everly-Raine, het hoofdpersonage van dit verhaal, heeft een angststoornis. Wat ze niet durft te zeggen, denken of appen, staat in de tekst in het grijs.

De ruimte die ze 'thuis' zou moeten gaan noemen, voelt niet als thuis. Alsof ze in het huis van iemand anders is binnengestapt. Maar dit is echt haar appartement. Nou ja ... het is meer een studio, aangezien de woonkamer, slaapkamer en keuken één ruimte vormen. Haar foto's staan in de boekenkast, samen met haar boeken. Haar dekbed ligt op de hoogslaper en zelfs haar planten staan in de vensterbank en op het aanrecht. Dit is haar thuis voor de komende vier jaar dat ze hier studeert.

'Nou, welkom thuis, lieverd,' zegt haar moeder opgetogen. Ze wiebelt enthousiast heen en weer en loopt verder de studio binnen. 'Ik wou dat ik het zo had toen ik ging studeren. Ik zat in een heel klein kamertje, nauwelijks groter dan een bezemkast, met een kapotte radiator.'

Zowel Everly-Raine als haar broer Raphael kreunen geërgerd. 'Mam,' zegt Raaf, 'dat verhaal hebben we vaak genoeg gehoord tijdens het inrichten van Rays studio.'

Everly-Raine kijkt haar broer dankbaar aan. Sinds de autorit naar haar studio heeft ze geen woord meer over haar lippen gekregen. Het is echt zover. Over drie dagen is het september en begint haar studie. Ineens komt het wel heel dichtbij. Het voelt zo kort geleden dat ze haar diploma in handen kreeg en op zoek ging naar een plekje om te wonen. Toen leek het nog een goed idee om hier te studeren. Het was de studie die ze echt wilde doen, maar dat betekende ook dat ze het huis uit moest. Nu het zover is, twijfelt ze aan haar keuze.

'Ach, dat weet ik toch,' zegt haar moeder. 'Maar het is wel zo.'

Ze kijkt nog een keer rond, laat haar hand over het aanrechtblad glijden en kijkt dan haar dochter aan. ‘We moeten zo maar gaan, het is een lange weg terug.’

‘Ga niet weg.’ Everly-Raine knikt en dwingt zichzelf te glimlachen. ‘Rij voorzichtig.’

‘O, Raaf gaat rijden en ik ga genieten van de natuur. De omgeving is werkelijk prachtig. Je zou echt een paar wandelingen moeten maken, maar niet alleen, belooft je me dat? Deze stad is niet wat je gewend bent. En neem altijd je mobiel mee als je op stap gaat.’ Daar heb je haar strenge moederstem weer.

‘Ma-ham.’ Everly-Raine rolt met haar ogen. ‘Ik ben geen zestien meer. Ik red me wel. Nou, ga maar. En jij, Raphael ... rij voorzichtig.’

Haar broer grijnst breed en vist de autosleutels uit zijn zak. ‘Komt goed, zussie. Succes en eh ... hou het rustig met de feestjes en de jongens, goed? Ik ben er niet om ze van je af te slaan.’ Hij wrijft over haar haar, waardoor haar net geborstelde haar in de klit komt. Ze zucht, maar laat het erbij. ‘Bedankt dat jullie me hebben gebracht. Dag mam.’ Ze omhelst haar moeder stevig. Dit zal de laatste keer zijn tot tenminste kerst, als ze dan de tijd kan vinden om naar huis te gaan.

Haar moeder snuift en kijkt Everly-Raine met betraande ogen aan. ‘Ik had niet gedacht dat jij de eerste zou zijn die het nest zou verlaten,’ snift ze.

Everly-Raine zet een glimlach op. Het was ook niet haar plan, maar Raaf vond het prima om verzorgd te worden en Noori is een stuk jonger dan zij. Raaf koos Economics dicht bij huis, maar de universiteit waar ze voor Fine Arts is aangenomen, bevindt zich op ruim vijfhonderd kilometer van haar thuis. Ook al heeft ze ge-

deeltelijk spijt, dit is echt wat ze wil. Dit was al wat ze wilde op het moment dat ze een prijs won met een onlinewedstrijd.

‘Je belt wel, hè?’ vraagt haar moeder.

‘Tuurlijk,’ zegt Everly-Raine met een knik.

‘Elke dag?’

‘Mam, toe.’ Raaf loopt naar hun moeder toe en slaat zijn armen om haar heen. ‘Ze is volwassen en ze redt zich heus, hè, Ray? Als er iets is, belt ze wel.’

‘Ik weet niet of ik het wel red ...’ Ze knikt. ‘Mam, ga nou maar.’ Ze omhelst haar moeder nog eens en dringt haar tranen terug. ‘Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou, lieverd. Nou, succes. Dit gaat je lukken!’

Ze schuifelen door het nauwe gangetje naar de doorloop, waar meerdere studio's op uitkomen, en zo verder naar de hoofdingang. Rafael trekt de deur open en loopt de stoep op. De witte Suzuki staat netjes in het vak geparkeerd. Raaf stapt in, terwijl hun moeder haar nog uitzwaait.

Everly-Raine kan haar gezicht nauwelijks in een glimlach houden. ‘Ga niet weg.’ Ze wil het zeggen, maar de woorden komen niet over haar lippen. Ze mag dat niet denken. Ze is volwassen.

Dan stapt haar moeder in en rijdt Raaf toeterend weg. Het voelt niet goed. Ze kijkt de auto na en voelt hoe haar borst zich vult met leegte. Ze zou ook in die auto moeten zitten. Nee, dit is nu haar thuis. Ze sluit de deur van de hoofdingang en loopt naar haar voordeur. Nummer 128C. Achter huisnummer 128 zitten acht andere kleine studio's. Vier beneden en vier boven. Ze heeft geen idee wie er nog meer in het pand wonen. Waarschijnlijk zal ze hen wel een keer tegenkomen.

Ze loopt haar studio in en sluit de deur. De ruimte waarin ze staat, voelt nu echt leeg. Haar moeder en broer konden haar kamer nog enigszins vullen met positieve energie, maar nu is ze alleen met haar planten. Voorzichtig loopt ze naar het midden van haar studio. Het ruikt hier nog vreemd. De bank ruikt niet naar haar, net als de zwarte leren stoelen, die eigenlijk helemaal niet haar stijl zijn. Toch is ze blij dat de meubels die hier staan in de huurprijs inbegrepen zijn. Ze laat zich op de bank zakken. Haar knieën zijn strak tegen elkaar aan gedrukt als ze op het puntje van de bank zit, alsof ze op visite is bij iemand die ze nauwelijks kent. Het voelt onwennig.

Haar ingehouden adem ontsnapt haar, samen met de tranen, als het tot haar doordringt dat ze hier echt alleen is.

De tranen vallen van haar wangen en maken vlekken op haar spijkerbroek. Haar ogen branden als meer en meer tranen vallen.

Haar oudere nichtje had haar verteld hoe geweldig het was om op jezelf te wonen. Hoeveel vrijheid je kreeg en dat niemand meer over je schouder meekeek. Ineens kon je gaan en staan waar je wilde. Maar niemand heeft haar gewaarschuwd voor de eenzaamheid die dat met zich meebrengt. Hoe levenloos een ruimte kan worden. Niemand heeft haar gewaarschuwd voor de schaduwen die nu haar kamergenoten zijn.

Ze veert overeind van de bank en trekt haar schoenen uit. Dat is haar eerste huisregel. Geen schoenen in huis. Bij haar opa en oma mag het wel, maar het heeft altijd raar gevoeld. Schoenen zijn voor buiten, niet voor binnen. Onwennig kijkt ze rond. Wat moet ze nu? Wat doet ze normaal gesproken rond deze tijd?

Haar blik gaat naar de klok. Het is halfvijf, te vroeg om te gaan koken. Alles is al ingericht, alleen haar laptop staat nog niet op zijn

plek, maar verder hoeft ze niks te doen. De laatste koffer met kleding heeft ze ook al uitgepakt. Ze heeft nog geen huiswerk, haar rooster is nog steeds niet bekend en ze heeft de plattegrond van de campus zo vaak bekeken dat ze die intussen uit haar hoofd kent.

Misschien kan ze de tijd doden door iets te doen wat afleidt, zoals tekenen. Ze zet haar laptop op het bureautje neer en sluit haar tekentablet erop aan. Haar vinger vindt de aanknop van haar laptop. Terwijl ze ongeduldig wacht tot haar laptop aangaat, zet ze water op voor thee, logt dan in en start haar tekenprogramma op.

Ze was ergens mee bezig, maar als ze nu naar de schets kijkt, kan ze niet tevreden zijn. Ze staart naar de lijnen die door elkaar heen lopen en niet eens een samenhangend geheel vormen. Ze zucht diep, waardoor een lok blond haar voor haar ogen terechtkomt. 'Waardelose schets,' mompelt ze, terwijl ze een leeg blad opent. Minutenlang staart ze naar het pijnlijke wit dat ze nog moet vullen. Ze heeft zo veel ideeën, maar elke keer als ze er een wil realiseren, blijft de punt van haar pen boven haar scherm hangen.

Beginnen is altijd moeilijk. Soms kan ze ook gewoonweg iets niet afmaken en blijft ze eindeloos hangen in het verbeteren van een paar kleine details. 'O, kom op!' zucht ze. Gefrustreerd maakt ze een kriebel op het witte scherm, om toch maar iets neergezet te hebben. Ze verlaagt de helderheid en begint met geometrische vormen te schetsen. Ze ziet iets voor zich, maar dat is nauwelijks meer dan een beeld achter een beslagen ruit. Toch werkt ze verder.

De lijnen vullen langzamerhand het scherm en het wit verdwijnt. Ze voegt haar personage toe aan het geheel en binnen de kortste keren heeft ze een schets van een meisje voor een raam. Buiten achter het raam zit haar familie aan een picknick waar zij niet aan deelneemt.

Een brok ontstaat in haar keel als ze naar de schets kijkt. Ze had geen idee dat het die kant op zou gaan, maar nu ze het zo ziet, doet het haar pijn. Ze begint aan het lijnwerk en zoekt al een kleurenpalet uit. Blauw, grijs en paars. Alleen de lampen krijgen een warme kleur, maar verder weerspiegelt de afbeelding het vreemde gat dat ze vanbinnen voelt.

Als de kleuren er eenmaal op staan, werpt ze een blik op de klok. Van schrik laat ze haar pen vallen. Het is al bijna halfzeven. Ze springt op en loopt naar de keuken, waar ze de koelkast opentrekt. Die is leeg. 'O ... shit,' mompelt ze. Ze heeft geen boodschappen gedaan. Dat deed haar moeder altijd, tenzij ze iets was vergeten. Ze zou nog naar de winkel kunnen rennen, maar wanneer zal ze dan klaar zijn met koken? Haar hoofd is nu al een chaos en school is nog niet eens begonnen.

Op haar laptop zoekt ze een lokale pizzeria op, bestelt een pizza en betaalt. Morgen gaat ze boodschappen doen.

Ze zucht en laat zich achterover op de stoel hangen. Het is zo stil in haar studio. De auto's razen wel voorbij en ze hoort geluiden die ze niet herkent, maar het is nog steeds stil. Ze zet muziek op, maar ook die kan de stilte niet vullen.

Terwijl ze wacht tot haar pizza wordt bezorgd, schrijft ze een boodschappenlijstje. Morgen moet ze toch de stad verkennen, dan kan ze net zo goed boodschappen meenemen. Ze weet van een vriend die vroeger is gaan studeren dat die elke dag boodschappen doet. Het idee alleen al staat haar tegen. 'Eén keer per week,' mompelt ze, terwijl ze opschrijft wat ze de rest van de week gaat eten. Oké, misschien twee keer per week.

Nog geen halfuur na het bestellen van de pizza gaat de deurbel. Everly-Raine staat op van haar bureaustoel, waar ze maar weer was gaan zitten om verder te gaan met die illustratie, en loopt naar de hoofdingang.

'Je pizza,' zegt een jongen die nauwelijks ouder kan zijn dan zij.

'Bedankt,' zegt ze, hem nauwelijks aankijkend. Hij zal toch geen fooi willen?

Hij overhandigt haar de pizza en blijft haar aankijken. Haar hartslag schiet omhoog. In haar hoofd smijt ze de deur dicht, maar in werkelijkheid staat ze aan de grond genageld.

'Oké, fijne avond nog,' zegt hij dan joviaal. 'Vergeet niet een review achter te laten. Joe!' Hij ratelt zijn praatje af, draait zich om en springt weer op zijn scooter.

Opgelucht sluit ze de deur. Ze neemt haar pizza mee naar de ronde keukentafel, pakt haar mobiel en zet Netflix aan. Kijkend naar een serie die ze al minstens vier keer heeft gezien, eet ze haar pizza op.

Bijna stoot Everly-Raine haar hoofd als ze de volgende ochtend overeind komt om haar wekker uit te zetten. Verward kijkt ze in het rond, zoekend naar haar mobiel die niet op haar nachtkastje ligt. Studio, herinnert ze zich, terwijl ze haar mobiel uit het tasje vist dat aan haar bed hangt. Dit is mijn studio, ik woon hier en ik ben alleen. Hoop ik.

Haar ogen glijden door de ruimte. Vanaf haar hoogslaper kan ze de hele kamer in een oogopslag zien. Er is niks veranderd. Het oogt nog even leeg als gisteren.

Ochtendlicht schijnt tussen de gordijnen door naar binnen. Ze trekt ze open en voelt de warme, nazomerse stralen op haar blote

huid. Het is in ieder geval een mooie dag om de stad te verkennen.

Met een boodschappenlijstje op haar telefoon, Google Maps aan en een rugzak op haar rug verlaat ze haar studio. Ze wil in ieder geval de campus zien en de belangrijkste delen van de stad. Zodra ze buiten staat, wordt ze er weer ruw aan herinnerd dat ze op een compleet andere plek is dan thuis. Auto's razen haar voorbij. Fietsers rijden door de straat en er zijn mensen die hun hond uitlaten. De wereld is allang wakker en bezig terwijl zij die nog moet verkennen.

Stilstaan brengt haar nergens, dus volgt ze het blauwe lijntje op haar mobiel dat haar naar de campus zal leiden. Het is een wandeling van een kwartier. Ze zou het met de fiets kunnen doen, maar in een stad waar ze een vreemdeling is, voelt dat niet goed en bovendien kan ze wel genieten van een wandeling.

Nog geen vijf minuten nadat ze haar studio heeft verlaten, ziet ze de gebouwen van de campus in de verte al opdoemen. Onderweg loopt ze langs een minisupermarkt. In het geval dat ze snel nog wat moet hebben, is er dus een supermarktje in de buurt. Ze maakt er een notitie van in haar Google Maps en loopt in een rustig tempo door.

De campus is groot, al is gigantisch misschien een beter woord. Het lijkt op een park, maar dan omringd door gebouwen. Het uitzicht van elk gebouw laat vermoeden welke faculteit die er huist. De natuurwetenschappen hebben een bijna futuristisch ogend gebouw, met grote ramen en witte pleistermuren. Het gebouw van rechtsgeleerdheid is strak en statisch. Theologie en filosofie hebben een oud gebouw, dat iets weg heeft van een kerk. De bouwstijl is ouderwets, met glas-in-loodramen, bakstenen muren en kleine deuren. Achter in de campus, naast de medische faculteit, ligt de kunstfaculteit. Het is een vrolijk gekleurd gebouw in een vreemde

vorm, met veel ramen die onlogisch geplaatst lijken.

Everly-Raine zou graag naar binnen willen om te kijken, maar de gebouwen zijn nog niet open. In ieder geval weet ze nu hoe de campus eruitziet. In het midden van het terrein bevindt zich de bibliotheek. Waarschijnlijk zal ze daar vaak zijn. Om zeker te weten dat ze niks gemist heeft, loopt ze nog een rondje over de campus en probeert alle gebouwen en faculteiten in haar geheugen op te slaan. Ze kijkt waar de ingangen van de campus zijn, waar de bushaltes en de fietsenstallingen zich bevinden, wat de snelste routes zijn naar andere plekken ... Alles zoekt ze op en ze onthoudt het. De komende weken zal het vast van pas komen.

Ze verlaat de campus via dezelfde weg als ze gekomen is en loopt de tegenovergestelde richting uit naar de dichtstbijzijnde supermarkt. Eentje die ze herkent van haar thuisstad.

Het voelt vreemd om boodschappen te doen. Ze kan niks vinden. Ze loopt wel drie keer hetzelfde rondje om de ketchup te vinden. Ze zou het iemand kunnen vragen, maar iets houdt haar tegen. Wat als die persoon haar raar vindt? Wat als ze hem stoort in zijn werk? Ze doet haar best het te vinden, googelt het zelfs, maar uiteindelijk verlaat ze de winkel zonder ketchup.

Ze zucht als ze thuiskomt. Op jezelf wonen is toch moeilijker dan ze had verwacht.